

Seria CULORILE MAGIEI

Partea întunecată a magiei

Adunarea umbrelor

Invocarea luminii

V.E.
SCHWAB

INVOCAREA
LUMINII

Ediția a II-a
Traducere din limba engleză de
CRISTINA JINGA

ARMADA

„Magia pură nu are formă, corp sau conștiință.
Ea există pur și simplu, o forță a naturii, sângele lumii noastre,
măduva oaselor noastre. Noi îi dăm forma, dar nu trebuie să-i
dăm niciodată sufletul.“

MAGISTRUL TIEREN, Înaltul Preot al Sanctuarului din Londra

I

LUMEA RUINATĂ

Delilah Bard – dintotdeauna hoață, de curând magician și, într-o bună zi, pirat, spera ea – alerga cât putea de repede. *Rezistă, Kell*, zise în gând, în timp ce fugea pe străzile Londrei Roșii, încă strângând în palmă așchia de piatră care odinioară făcuse parte din gura lui Astrid Dane. Un suvenir șterpelit într-o altă viață, când magia și ideea de lumi multiple erau noi pentru ea, când tocmai descoperise că oamenii puteau fi posedați, legați cu frânghii sau prefăcuți în stane de piatră.

Focuri de artificii bubuiau în depărtare, însoțite de urale și ovații și muzică, acestea fiind sunetele unui oraș care sărbătorea încheierea turnirului de magie *Essen Tasch*. Un oraș care nu bănuia grozăvia care se petrecea chiar în inima lui. Căci acolo, la palat, prințul de Arnes – Rhy – murea, ceea ce însemna că undeva, la o lume distanță, și Kell murea.

Kell. Numele răsună în ea cu toată forța unui ordin, a unui apel.

Lila ajunsese la strada pe care o căuta și se opri, clătinându-se, având cuțitul deja scos din teacă și apăsând lama în palmă. Cu inima bătându-i nebunește, se întoarse cu spatele la haos și își lipi palma însângerată – și piatra albă, pe care încă o ținea strâns – de cel mai apropiat zid.

Lila mai făcuse de două ori această călătorie, dar întotdeauna ca pasager.

Întotdeauna folosind magia lui Kell.

Niciodată pe a ei.

Și niciodată singură.

Dar nu avea timp să se gândească, nu avea timp să se teamă și, cu siguranță, nu avea timp să mai aștepte.

Cu respirația întretăiată și cu pulsul accelerat, Lila înghiți în sec și rosti cuvintele cât putu de hotărât. Cuvinte specifice doar unui magician de sânge. Unui *antari*. Cum era Holland. Cum era Kell.

— *As Travars.*

Magia îi țâșni prin braț și prin piept și deodată orașul se răsturnă în jurul ei, gravitația inversându-se și, odată cu ea, lumea cedă.

Lila crezuse c-o să fie ușor sau, cel puțin, *simplu*.

O treabă din care fie supraviețuiai, fie nu.

Se înșelase.

La o lume depărtare, Holland se îneca. Se lupta să se ridice la suprafața propriei minți, dar imediat era împins înapoi în apa neagră de o voință tare ca fierul. Se zvârcolea, încerca să se apuce cu ghearele și horcăia, puterile slăbindu-i cu fiecare mișcare violentă, cu fiecare efort disperat. Era mai rău decât în agonia morții, pentru că agonia morții se termina cu moartea, pe când aceasta nu.

Nu avea nicio rază de lumină. Niciun pic de aer. Nicio putere. Totul fusese luat, retezat, lăsând doar beznă și, undeva de dincolo de zbulcium, o voce strigându-i numele.

Vocea lui Kell...

Prea departe.

Rezistența lui Holland slăbi, simți că alunecă și se scufundă din nou.

Tot ce-și dorise vreodată fusese să aducă magia înapoi – să-și vadă lumea cruțată de pieirea lentă, inexorabilă –, pieire provocată mai întâi de teama de o altă Londra și apoi de teama de Londra lui.

Tot ce voise Holland fusese să-și vadă lumea din nou bine.

Reînviată.

Cunoștea legendele – visurile – despre un magician îndeajuns de puternic să reușească asta. Îndeajuns de puternic cât să insufle aer în plămâni lui sleiți, să-i înviorze bătăile inimii.

De când se știa Holland, asta era tot ce-și dorise.

Și, de când se știa, își dorise ca magicianul acela să fie *el*.

Chiar de dinainte ca întunericul să-i înflorească în ochiul drept, însemnându-l cu pecetea puterii, își dorise să fie el acela. Copil fiind, stătuse pe malurile fluviului Sijlt, aruncând pietricele pe suprafața lui înghețată, închipuindu-și că el avea să fie cel care o să spargă gheața. Ajuns apoi adult, stătuse în Pădurea de Argint, rugându-se pentru puterea cu care să-și poată apăra lumea. Nu-și dorise niciodată să fie *rege*, deși, în povești, magicianul salvator era întotdeauna și rege. El nu voia să conducă lumea. Voia doar s-o salveze.

Athos Dane numise asta aroganță, în acea primă noapte, când Holland fusese târât, plin de sânge și aproape inconștient, în apartamentul noului rege. Aroganță și trufie, îl muștrase Athos, pe măsură ce creștea blestemul în pielea lui Holland.

Lucruri care trebuie distruse.

Și Athos le-a distrus. Îl zdrobise pe Holland os cu os cu câte o poruncă pe zi. Până când Holland ajunsese să-și dorească, mai mult decât abilitatea de a-și salva lumea, mai mult decât puterea de a aduce magia înapoi, mai mult decât *orice*, să se termine.

O lașitate, știa, dar lașitatea îl costa mult mai puțin decât speranța.

Iar în acel moment, pe pod, când Holland își lăsase garda jos și îi îngăduise răsfățatului prinț Kell să-și înfigă bara metalică în pieptul lui, primul lucru pe care-l simțise – primul și ultimul, și singurul lucru pe care-l simțise – fusese ușurare.

Ușurarea că, în sfârșit, se terminase.

Numai că nu se terminase.

Era dificil să ucizi un *antari*.

Când Holland se trezi, zăcând într-o grădină moartă, dintr-un oraș mort, într-o lume moartă, primul lucru pe care-l simți fu durerea. Al doilea, libertatea. Jugul lui Athos Dane dispăruse și Holland era viu – zdrobit, dar în viață.

Și surghiunit.

Captiv într-un corp rănit, într-o lume fără nicio ușă, la bunul plac al altui rege. Însă, de data asta, a avut de ales.

O șansă de a îndrepta lucrurile.

Stătuse în picioare, pe jumătate mort, în fața tronului de onix, și-i vorbise regelui cioplit în piatră, dându-și la schimb libertatea pentru o șansă de a-și salva Londra, de a o vedea înflorind din nou. Holland încheiase târgul, plătind cu trupul și sufletul lui. Iar cu puterea regelui-umbră adusese în sfârșit magia înapoi, își văzuse lumea înflorind în culoare, speranța poporului său, reînsuflețită, orașul lui, restaurat.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, renunțase la tot ce avea, doar ca să-l păstreze în siguranță.

Și tot nu fusese de ajuns.

Nu pentru regele-umbră, care întotdeauna voia mai mult, care devenea în fiecare zi mai puternic și tânjea după haos, după magie în forma ei pură, după o putere fără control.

Holland nu mai putea stăpâni monstrul din pielea lui.

Și atunci făcu singurul lucru de care era în stare.

Îi oferii lui Osaron o altă gazdă.

Foarte bine... zise regele, demonul, zeul. Dar dacă nu poate fi convins, o să păstrez corpul tău pentru mine.

Iar Holland se învoi – cum ar fi putut să nu o facă?

Orice pentru Londra.

Iar Kell – răsfățatul, copilărosul, încăpățânatul Kell, înfrânt, lipsit de putere și prins cu blestematul ăla de colier – refuzase.

Bineînțeles că refuzase.

Bineînțeles...

Regele-umbră zâmbise atunci, cu gura lui Holland, iar el, înăuntrul, se luptase, cu toate puterile pe care le putuse aduna, însă pactul era pact, iar al lor se terminase. Simți cum Osaron țâșnește – dintr-o singură mișcare violentă – și Holland fu împins în jos, în adâncurile întunecate ale propriei minți, curentul voinței regelui-umbră forțându-l să se scufunde.

Neajutorat, captiv într-un corp, într-un pact, neputând să facă nimic decât să privească și să simtă și să se înece.

— Holland!

Vocea lui Kell se frânse când se încordă din tot corpul să se smulgă din cadrul în care fusese legat, la fel ca *Holland* odinioară, când îl legase prima oară Athos Dane. Îl legase și îl zdrobise. Cadrul absorbea cea mai mare parte a puterilor lui Kell; colierul din jurul gâtului anula orice altceva. În ochii lui Kell se citea groaza, disperarea care-l surprinse.

— Holland, ticălosule, luptă-te!

Și el încercă, dar corpul nu îi mai aparținea, iar mintea lui, mintea lui obosită, se scufunda, din ce în ce mai adânc...

Predă-te, spuse regele-umbră.

— Arată-mi că nu ești slab! Își croi drum vocea lui Kell în mintea lui. Dovedește-mi că nu ești tot un sclav la bunul plac al altcuiva!

Nu poți să lupți împotriva mea.

— Chiar te-ai întors din morți ca să pierzi astfel?

Am învins deja.

— Holland!

Holland simți că-l urăște pe Kell, iar în clipa aceea ura a fost cât pe ce să-l ridice la suprafață, însă, chiar dacă ar fi vrut să ajungă la momeala celuiilalt *antari*, Osaron era de neclintit.

Holland își auzi atunci propria voce, deși, bineînțeles, nu era a lui. O imitație parșivă din partea monstrului care-i purta pielea. În mâna lui Holland, o monedă roșie, un vehicul spre o altă Londră, Londra lui Kell, iar Kell înjură și se smuci în strânsoarea lui, până când rămase fără aer și încheieturile i se umplură de sânge.

Zadarnic.

Totul era zadarnic.

Încă o dată, Holland era prizonier în propriul corp. Auzea vocea lui Kell ca un ecou prin întuneric.

N-ai făcut decât să schimbi un stăpân cu altul.

Acum se mișcau, Osaron dirijând corpul lui Holland. Ușa se închise în urma lor, dar urletele lui Kell încă izbeau în lemnul ușii, spărgându-se în frânturi de silabe și strigăte gătuite.

Ojka stătea pe culoar, ascuțindu-și cuțitele. Își ridică privirea, etalându-și cicatricea în semilună pe un obraz și ochii ei în două culori, unul galben, celălalt negru. Un *antari* făurit de mâinile lor – de bunăvoința lor.

— Maiestate, rosti ea îndreptându-se.

Holland încercă să se ridice, să-și împingă vocea prin buzele lor – ale *lui* –, dar când vorbele se auziră, erau ale lui Osaron.

— Păzește ușa! Nu lăsa pe nimeni să treacă!

Un zâmbet slab se desenă pe tăietura roșie a gurii Ojkăi.

— Cum dorești.

Trecu prin palat ca într-o ceață și, dintr-odată, erau afară, trecând pe lângă statuile gemenilor Dane de la baza scărilor, mergând iute pe sub cerul vinețiu, prin grădina flancată acum de copaci, în loc de cadavre împietrite.

Ce s-ar alege de grădina asta, dacă n-ar fi Osaron, dacă n-ar fi *el*? Orașul ar mai continua să înflorească? Sau s-ar prăbuși ca un corp fără viață?

Te rog, imploră Holland în tăcere. Lumea asta are nevoie de mine.

— *N-are niciun rost, zise Osaron cu voce tare, iar lui Holland i se făcu rău să fie numai un gând în mintea lor, în loc de cuvânt. Este deja moartă, continuă regele. O să începem din nou. O să găsim o lume care să merite puterea noastră.*

Ajunseră la zidul grădinii și Osaron scoase un pumnal din teaca de la șoldul lor. Arsura oțelului tăind în carne nu însemnă nimic, de parcă Holland fusese deconectat de la simțurile lui, îngropat prea adânc ca să mai simtă altceva decât strânsoarea lui Osaron. Însă când degetele regelui-umbră se înmuieră în sânge și ridicară moneda lui Kell, apropiind-o de zid, Holland se zbătu pentru ultima oară.

Nu-și putea recăștiga corpul – nu în totalitate –, dar probabil că nici nu avea nevoie de tot.

O mână. Cinci degete.

Își aruncă toate puterile rămase, toate zdrențele de voință în acel unic membru și, la jumătatea drumului spre zid, mâna se opri, șovăind în aer.

Sângele îi șiroia pe încheietură. Holland știa cuvintele care să poată zdrobi un corp, care să-l poată preface în gheață, în cenușă sau în piatră.

Tot ce trebuia să facă era să-și ducă mâna la piept.

Tot ce trebuia să facă era să deseneze semnul magic...

Holland putu să simtă cum Osaron se enervează. Enervare, dar nu mânie, de parcă această ultimă împotrivire, acest suprem protest, nu era decât o furnicătură.

Ce plictisitor.

Holland continuă să se lupte, chiar izbuti să-și miște mâna un centimetru, doi.

Renunță, Holland, îl preveni creatura în capul lui.

Holland își puse ultimele fărâme de voință în mână, apropiind-o încă puțin.

Osaron suspină.

Nu trebuia să se întâmple așa.

Voința lui Osaron îl izbi ca un zid. Corpul nu i se mișcă, dar mintea îi fu trântită înapoi, ținută sub o durere strivitoare. Nu durerea pe care o simțise de sute de ori, de sub durerea aceea învățase să se retragă, să existe dincolo de ea, în afară, căci era un fel de durere de care mai putea scăpa. Aceasta de acum, însă, își avea rădăcinile în miezul ființei lui. Îl aprinse pe dinăuntru, pe neașteptate și cu o forță uluitoare, fiecare nerv arzând cu o asemenea căldură mistuitoare, încât țipă, și țipă, și țipă în capul lui, până ce întunericul în sfârșit se îndură să se închidă peste el, împingându-l cu putere în adânc.

Iar de data asta Holland nu mai încercă să iasă la suprafață.

De data asta se lăsă să se înece.